

videre. Arbejdet for at føre den videre kom ikke til at gaa i den Retning, som den paaagældende i Virkeligheden havde bestemt, og som formodentlig var den rette. Det hele blev ingen Ting. Saaledes vil det sikkert gaa med mange Opfindelser af fattige Folk, saa jeg tænker, at Patentbestytelsen kommer mere til Fordel for dem, som, jeg vil sige, ere højere oppe paa Livets Stige.

Hvad nu angaar den højtærede Ministers Bemærkninger til § 8, da maa jeg ærlig sige, at jeg ikke har opdaget, at §§ 7 og 8 hænge sammen, og jeg kan heller ikke se det endnu i Dag. Ganske vist ser jeg, at der i § 7 forbeholdes Staten en Ret; men hvortil er den? Til at forskædige Krigsmateriale til Hær og Flaade; men jeg tænker, at den højtærede Indenrigsminister vil indrømme, at naar der i § 8 staar: „Naar Almenvellet kræver det, kan det ved Lov bestemmes, at en patenteret Opfindelse uden Patenthaverens Samtykke skal kunne bruges af Staten“, saa maa der næppe være ment, at det alene skulde være Geværer og Kanoner, havde jeg nær sagt. Hvis den højtærede Krigsminister havde paastaet, at det eneste, Almenvellet krævede, var disse Ting, saa kunde jeg forstaa det, men den højtærede Indenrigsminister ved faare godt, at der blandt de Ting, som Almenvellet kræver, er mangfoldige Ting, som hverken høre til Hær eller Flaade; i Særdeleshed paa det Omraade, den højtærede Indenrigsminister skal virke paa, bliver der særdeles mange af den Slags Ting. Jeg kan ikke forstaa, at §§ 7 og 8 hænge sammen. Jeg kan ikke forstaa, at der er nogen Grund til at vedtage denne Lovparagraf i nogen anden Form end den, hvortil den findes optagen i Lovforslaget, og jeg maa endnu en Gang anbefale ærede Medlemmer at stemme for at vedtage Paragraffen uden Mindretallets Ændring.

N. Sørensen: Til Trods for de Indbendinger, som fremkom fra den højtærede Indenrigsminister, skal jeg dog anbefale ærede Medlemmer at stemme for Ændringsforslaget under Nr. 2. Jeg har været med til at stille dette Ændringsforslag og anbefaler ærede Medlemmer at stemme for det, thi, hvis de ikke gøre det, er det ikke en eneste, der ved, hvor vi med Hensyn til Patentbestytelse glide hen. For Tiden kan der ganske vist gives Patent paa Fremgangsmaader, men efter den Praksis, der har udviklet sig, komme visse Regler til Anvendelse. Der gives f. Eks. ikke Patent paa Fremgangsmaader, med mindre det er en selvstændig Opfindelse. Men dersom vi vedtage Lovforslaget uden Mindretallets

Ændringsforslag, vil der for Æftertiden godt kunne gives Patent for Fremgangsmaader i en meget mere ubdvidet Form end nu. Det bliver en saa stor Udbvidelse paa dette Omraade, at jeg i øvrigt slet ikke ved, hvad der i Grunden ikke skal kunne gives Patent paa. Lad os f. Eks. tænke os det Tilfælde, at en Landbruger bliver, lad mig sige lige saa patentgal, som en hel Del Opfindere i andre Samfundsklasser synes mig at have været, saa ved jeg ikke, at der er noget som helst i Bejen for, at en Landbruger efter Loven, som den foreligger, medmindre Ændringsforslaget vedtages, kan faa Patent paa en vis Maade at fodre Svin paa. Man tager de og de Substanser og blander sammen til Svinefoder og tager Patent paa det. Ligesaadan gaar det med Fodring af Køer. Der er intet i Bejen for, at en eller anden finder paa at fabricere Smør paa en anden Maade end den sædvanlige ved Kærning, og saa tager Patent derpaa, og saa maa ingen anden end den Mejerist bruge den anden Maade, med mindre han i dyre Domme betaler Patenthaveren derfor. I det hele taget komme vi, dersom vi vedtage at give Patenter paa Fremgangsmaader, og forlade den Praksis, som er indført, ud paa vildene Beje og ere fuldstændig afhængige af Patentkommissionen og af den, der til enhver Tid er Indenrigsminister, med Hensyn til, hvor vi glide hen. Lad mig i øvrigt sige, at, naar jeg er bleven betænkelig ved Patenter paa Fremgangsmaader, saa er det den højtærede nuværende Indenrigsministers Skyld, thi han har givet Patent paa Fremgangsmaader her i Landet, som det er mig ubegribeligt, hvorledes han har kunnet give. — I 1891, den 17de December, fik en Løjtnant — i øvrigt antager jeg ogsaa, han var Bager, en Løjtnant og cand. pharm. — Eneret paa at tilvirke eller lade tilvirke Brød, bagt ved Anvendelse af rendyrket Gær, det vil sige bakteriefri Gær. Rendyrket Gær er ikke hans Opfindelse, det er andres, det er Bryggernes Opfindelse, men saa finder han paa at anvende rendyrket Gær i Stedet for anden Gær, saa er Brødet rent, behageligt at spise og mindre sundhedsfarligt end andet Brød, og saa gaar han op til den højtærede Minister, og saa skaffer Ministeren ham Kongens Anerkendelse af, at kun han har Lov til at anvende rendyrket Gær i Brød (Indenrigsministeren [Ingersleb]: Nej! Nej!) — Ja, saadan er Forholdene. Da der var andre Bagerer, der kom i Tanke om at bruge den samme Gær, blev der nedlagt Forbud af Regeringen, ikke imod, at de kom denne Gær i Brødet, men imod, at de paa nogen som